

Art. 34. W przypadku skazania za czyny wymienione w art. 33 można orzec przepadek broni i narzędzi, za pomocą których uzyskano zwierzynę, jeżeli wejście w jej posiadanie nastąpiło w obwodzie nie wydzierżawionym lub na terenie nie wchodzącym w skład obwodu łowieckiego.

Art. 35. Kto wprowadza do obrotu zwierzynę łowną ubitą — naruszając przepisy o zasadach obrotu tą zwierzyną — podlega karze aresztu do jednego roku lub karze grzywny do 3.000 złotych lub obu tym karom łącznie.

Art. 36. W przypadku skazania za przestępstwo z art. 35 sąd może orzec przepadek ubitej zwierzyny łownej.

Art. 37. 1. Zwierzyna ubita lub złowiona bezprawnie w cudzym obwodzie łowieckim należy do dzierżawcy, a w obwodach nie wydzierżawionych — do zarządcy obwodu łowieckiego.

2. Ponadto osoba, która uzyskała bezprawnie zwierzynę, zobowiązana jest wyrównać dzierżawcy, a w obwodach nie wydzierżawionych — zarządcy obwodu łowieckiego różnicę między ceną ubitej i żywej zwierzyny według cennika urzędowego.

Art. 38. Orzekanie w sprawach o czyny wymienione w art. 31, 32 i 33 odbywa się w trybie postępowania karno-administracyjnego.

R o z d z i a ł X.

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 39. 1. Przewidziane w dekrete obwody łowieckie będą utworzone w terminie do 18 miesięcy od dnia wejścia w życie dekretu.

2. Utworzenie obwodu łowieckiego następuje w drodze zarządzenia prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej. Zarządzenie to podlega ogłoszeniu w dzienniku urzędowym wojewódzkiej rady narodowej.

3. Dotychczasowe obwody łowieckie ulegną likwidacji z chwilą utworzenia nowych.

Art. 40. 1. Do chwili utworzenia nowych obwodów łowieckich w trybie przepisów art. 39 dzierżawca obwodu łowieckiego na podstawie dotychczasowych tytułów prawnych może wykonywać swoje uprawnienia pod warunkiem zachowania przepisów niniejszego dekretu.

2. Z dniem ogłoszenia zarządzenia, o którym mowa w art. 39 ust. 2, umowy dzierżawy obwodów łowieckich

wygasają, przy czym zapłacony czynsz nie podlega zwrotowi.

Art. 41. 1. Z dniem powstania zrzeszenia pod nazwą Polski Związek Łowiecki Minister Leśnictwa za zgodą Prezesa Rady Ministrów zarządzi likwidację dotychczasowego stowarzyszenia pod nazwą „Polski Związek Łowiecki”. Likwidację dotychczasowego stowarzyszenia pod nazwą „Polski Związek Łowiecki” przeprowadzi zrzeszenie pod nazwą Polski Związek Łowiecki, które przejmie majątek tego stowarzyszenia.

2. Do dnia powstania zrzeszenia pod nazwą Polski Związek Łowiecki, najdalej jednak do dnia 31 grudnia 1952 r., uprawnienia i obowiązki przewidziane w dekrete dla tego zrzeszenia wykonuje dotychczasowe stowarzyszenie pod nazwą „Polski Związek Łowiecki”.

Art. 42. 1. Tracą moc wszelkie przepisy dotyczące przedmiotów unormowanych w dekrete, a w szczególności:

- 1) rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1927 r. o prawie łowieckim (Dz. U. Nr 110, poz. 934 i z 1932 r. Nr 67, poz. 622).
- 2) śląska krajowa ustawa łowiecka z dnia 13 stycznia 1903 r. znowelizowana ustawą z dnia 12 grudnia 1923 r. (Dz. Ust. Śl. Nr 43, poz. 212).
- 3) ustawa łowiecka z dnia 15 lipca 1907 r. (Zb. u. prusk. str. 207),
- 4) przepis art. 30 ustawy z dnia 10 lutego 1949 r. o obrocie zwierzętami gospodarskimi i produktami uboju oraz o ich przetwórstwie (Dz. U. Nr 21, poz. 135) w zakresie obrotu dziczyzną.

2. Do czasu wydania rozporządzeń i zarządzeń na podstawie art. 1 ust. 5, art. 4 ust. 6, art. 5 ust. 6 i 7, art. 6 ust. 4, art. 7 ust. 2, art. 13, art. 18 ust. 3, art. 20, art. 21 ust. 3 będą miały zastosowanie przepisy dotychczasowe w zakresie, w jakim one nie są sprzeczne z dekretem.

3. Do czasu wydania rozporządzenia Rady Ministrów przewidzianego w art. 6 ustawy z dnia 28 marca 1952 r. o ubezpieczeniach państwowych (Dz. U. Nr 20, poz. 130) do wynagradzania szkód łowieckich określonych w art. 23 stosuje się dotychczasowe przepisy.

Art. 43. Wykonanie dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrowi Leśnictwa i innym zainteresowanym ministrom.

Art. 44. Dekret wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Minister Leśnictwa: *B. Podedworny*

301

DEKRET

z dnia 29 października 1952 r.

o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia.

Na podstawie art. 4 Przepisów wprowadzających Konstytucję Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej — Rada Ministrów postanawia, a Rada Państwa zatwierdza, co następuje:

Art. 1. 1. Ze względu na potrzeby gospodarki narodowej lub inne potrzeby państwowe mogą być wydawane przepisy o gospodarowaniu surowcami, półwyrobami, wyrobami gotowymi, maszynami, urządzeniami

technicznymi, zwierzętami, płodami rolnymi i leśnymi oraz surowcami wtórnymi — zwanymi dalej „artykułami”.

2. Przepisy o gospodarowaniu mogą normować w szczególności: produkcję, przerób, obrót, rozdział, postępowanie przy składaniu zapotrzebowań, gromadzenie, skup, zbył, zbieranie, posiadanie, sortowanie, znakowanie, rejestrację, przewóz oraz zużycie.

Art. 2. 1. Gospodarowanie artykułami mającymi podstawowe znaczenie dla gospodarki narodowej odbywa się w ramach narodowych planów gospodarczych na podstawie centralnych bilansów materiałowych i centralnych bilansów maszynowych.

2. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego ustala wykaz artykułów bilansowanych centralnie (ust. 1).

3. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego ustala wykaz artykułów rozdzielanych centralnie. Centralny rozdział artykułów należy do Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

4. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego może zlecić rozdział artykułów, o których mowa w ust. 3, jednostce jemu podległej albo w porozumieniu z właściwym ministrem przekazać rozdział artykułów temu ministrowi lub jednostce jemu podległej.

Art. 3. 1. Przepisy o gospodarowaniu (art. 1) wydają:

1) Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, jeśli przepisy te dotyczą jednostek podległych różnym ministrom lub też osób nie będących jednostkami gospodarki uspołecznionej bądź też jeśli przepisy te odnoszą się do artykułów bilansowanych centralnie,

2) właściwy minister, jeśli przepisy te dotyczą tylko jednostek podległych temu ministrowi i nie odnoszą się do artykułów bilansowanych centralnie.

2. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego może przekazać właściwemu ministrowi uprawnienia do wydawania przepisów, o których mowa w ust. 1 pkt 1.

3. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego lub właściwy minister określa w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej, w jakim zakresie przepisy, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, odnoszą się do jednostek podległych Ministrowi Obrony Narodowej.

4. Ograniczenie zawarte w ust. 1 pkt 2 dotyczące artykułów bilansowanych centralnie nie odnosi się do przepisów wydawanych przez Ministra Obrony Narodowej.

5. Ilekroć w dekreście jest mowa o właściwym ministrze, rozumie się przez to również kierownika urzędu centralnego.

Art. 4. 1. W przypadku gdy na podstawie art. 1 gospodarowanie artykułem zostało powierzone na zasadzie wyłączności urzędowi, przedsiębiorstwu lub organizacji gospodarczej, jednostka uprawniona może, o ile przepisy wydane na podstawie art. 1 nie stanowią inaczej, dokonywać gospodarowania artykułem za pośrednictwem innych urzędów, przedsiębiorstw lub organizacji gospodarczych jak również zezwolić im lub innym osobom na wykonywanie obrotu artykułem, określając zakres ich uprawnień oraz warunki obrotu.

2. Jednostki, o których mowa w ust. 1, przy dokonywaniu skupu artykułów zgodnie z przepisami o gospodarowaniu nie są obowiązane do zachowania wymagań ustawy z dnia 18 listopada 1948 r. o dostawach, robotach i usługach na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz niektórych kategorii osób prawnych (Dz. U. Nr 63, poz. 494) i przepisów na jej podstawie wydanych.

Art. 5. 1. O ile przepisy wydane na podstawie art. 1 nie stanowią inaczej, w przypadku oznaczenia przy przydziale lub sprzedaży artykułu celu, na jaki ma być przeznaczony, artykuł ten nie może być zużyty na inne cele ani też zbyty odpłatnie lub nieodpłatnie bez zezwolenia

władzy, przedsiębiorstwa lub organizacji uprawnionej do gospodarowania danym artykułem.

2. Zezwolenie na zbycie lub odstąpienie artykułu nie jest wymagane w przypadku, gdy zbycie lub odstąpienie następuje w wykonaniu lub na podstawie szczególnych przepisów.

Art. 6. Surowcami wtórnymi w rozumieniu niniejszego dekretu są nadające się do produkcyjnego wykorzystania:

- 1) resztki surowców i innych materiałów, pozostające w zakładach pracy, a nie znajdujące w nich dalszego produkcyjnego zastosowania (odpady produkcyjne),
- 2) wszelkie przedmioty zużyte, zniszczone lub uszkodzone, a porzucone lub nie nadające się do dalszego używania przez posiadacza (złom i odpady powrotne) oraz materiały z rozbiórki budynków zniszczonych,
- 3) uboczne produkty pobożowe, których wyodrębnienie i przerób podyktowane są względami racjonalnego wykorzystania.

Art. 7. Kto wbrew przepisom o gospodarowaniu nie zgłosi do rejestracji w przepisany termin posiadania artykułu, podlega karze aresztu do roku lub grzywny albo obu tym karom łącznie.

Art. 8. 1. Kto artykuły, co do których wprowadzono obowiązek rejestracji, niszczy, uszkadza lub w inny sposób czyni niezdatnymi do użytku albo też ukrywa, podlega karze więzienia do lat 5 i grzywny.

2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie, podlega karze aresztu do roku lub grzywny.

Art. 9. 1. Kto wbrew przepisom o gospodarowaniu artykuły nabywa, wprowadza do obrotu albo w celu wprowadzenia do obrotu przerabia, przewozi lub przenosi, podlega karze więzienia do lat 3 i grzywny.

2. Tej samej karze podlega, kto wbrew przepisom o gospodarowaniu używa artykuł bez wymaganego zezwolenia lub niezgodnie z warunkami zezwolenia, przydziału albo sprzedaży.

Art. 10. 1. Kto w inny sposób, aniżeli przewidziany w art. 7 — 9, narusza przepisy dekretu albo przepisy wydane na jego podstawie, podlega karze pracy poprawczej do 3 miesięcy lub grzywny do 3.000 zł.

2. Orzekanie następuje w trybie postępowania karno-administracyjnego.

Art. 11. 1. W razie skazania za przestępstwa przewidziane w art. 7 — 9 może być orzeczony przepadek artykułu stanowiącego przedmiot przestępstwa.

2. Przepadek artykułu może być orzeczony również w razie ukarania za czyn określony w art. 10.

Art. 12. Przepisy niniejszego dekretu nie mają zastosowania do spraw unormowanych przepisami:

- 1) ustawy z dnia 15 lutego 1952 r. o obowiązkowych dostawach zwierząt rzeźnych (Dz. U. Nr 8, poz. 46, Nr 29, poz. 195),
- 2) dekretu z dnia 24 kwietnia 1952 r. o obowiązkowych dostawach mleka (Dz. U. Nr 22, poz. 142),
- 3) ustawy z dnia 10 lipca 1952 r. o obowiązkowych dostawach zbóż (Dz. U. Nr 32, poz. 214),
- 4) dekretu z dnia 28 sierpnia 1952 r. o obowiązkowych dostawach ziemniaków (Dz. U. Nr 37, poz. 255).

Art. 13. 1. Tracą moc:

- 1) dekret z dnia 23 stycznia 1947 r. o obrocie i gospodarowaniu odpadkami użytkowymi (Dz. U. Nr 27, poz. 105),

2) dekret z dnia 28 lipca 1948 r. o obrocie i gospodarowaniu materiałami pochodzącymi z rozbiórki budynków (Dz. U. Nr 36, poz. 247),

3) dekret z dnia 5 sierpnia 1949 r. o reglamentacji niektórych surowców, półfabrykatów i wyrobów gotowych (Dz. U. z 1949 r. Nr 46, poz. 341 i z 1950 r. Nr 49, poz. 447).

2. Do czasu wydania odpowiednich przepisów na podstawie art. 1 niniejszego dekretu zachowują moc przepisy o gospodarowaniu wydane na podstawie dekretów wymienionych w ust. 1.

Art. 14. 1. Zachowują moc przepisy ustaw i dekretów, z wyjątkiem wymienionych w art. 13 ust. 1, dotyczące gospodarowania niektórymi artykułami. Do artykułów tych ma odpowiednie zastosowanie art. 2 niniejszego dekretu.

2. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w drodze rozporządzenia wydanego w po-

rozumieniu z zainteresowanymi ministrami może poddać działaniu niniejszego dekretu artykuły objęte działaniem ustaw i dekretów, o których mowa w ust. 1.

3. Z dniem wejścia w życie rozporządzenia, o którym mowa w ust. 2, tracą moc przepisy o gospodarowaniu w odniesieniu do artykułów poddanych działaniu niniejszego dekretu.

Art. 15. Wykonanie dekretu porucza się Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i zainteresowanym ministrom.

Art. 16. Dekret wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Wiceprezes Rady Ministrów i Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: *H. Minc*

302

DEKRET

z dnia 29 października 1952 r.

o zmianie niektórych przepisów postępowania karnego.

Na podstawie art. 4 Przepisów wprowadzających Konstytucję Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej — Rada Ministrów postanawia, a Rada Państwa zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W kodeksie postępowania karnego wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 5 dodaje się nowe §§ 3 i 4 w brzmieniu:
„§ 3. Organ prowadzący śledztwo zawiadamia o wszczęciu i o umorzeniu śledztwa, a sąd zawiadamia o ukończeniu postępowania sądowego.

§ 4. Zawiadomienia, o których mowa w §§ 1 — 3, powinny być wysłane w ciągu 14 dni od daty wszczęcia lub umorzenia śledztwa albo uprawomocnienia się orzeczenia.”;

2) art. 27 § 1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 27. § 1. Orzecznictwu polskich sądów karnych nie podlegają:

- a) uwierzytelnieni w Polsce przedstawiciele dyplomatyczni państw obcych;
- b) osoby należące do personelu dyplomatycznego przedstawicielstwa państw obcych;
- c) członkowie rodzin osób, wymienionych pod lit. a) i b), razem z nimi zamieszkali;
- d) inne osoby korzystające z prawa zakrajowości na mocy ustaw, umów lub powszechnie ustalonych zwyczajów międzynarodowych.”;

3) art. 40 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. W kwestiach nie wymagających orzeczenia sądu prezes sądu wydaje zarządzenia. W sądach podzielonych na wydziały zarządzenia może wydawać również przewodniczący wydziału, a w sądach nie podzielonych na wydziały — sędzia, który stosownie do podziału czynności prowadzi sprawę karne.”;

4) art. 242 otrzymuje brzmienie:

„Art. 242. § 1. Śledztwo mogą prowadzić również organy bezpieczeństwa publicznego, jeżeli nie zostało ono wszczęte przez prokuratora. Oficerom śledczym bezpieczeństwa publicznego służą wówczas wszelkie uprawnienia, przewidziane w przepisach niniejszego kodeksu dla organów prowadzących śledztwo, z następującymi ograniczeniami:

- 1) o wszczęciu śledztwa zawiadamia się prokuratora;
- 2) prokurator sprawuje nadzór nad śledztwem;
- 3) oficerowie śledczy bezpieczeństwa publicznego nie mają prawa wydawać postanowień o zastosowaniu środków zapobiegających uchylaniu się od sądu, o przedłużeniu aresztu, przypadku kaucji lub ściągnięciu sumy poręczenia oraz o wymierzeniu grzywny nie stawającym świadkom lub biegłym;
- 4) postanowienia oficerów śledczych bezpieczeństwa publicznego o umorzeniu śledztwa oraz o uchyleniu lub złagodzeniu środka zapobiegającego uchylaniu się od sądu wymagają zatwierdzenia przez prokuratora;
- 5) akty oskarżenia, sporządzone przez oficerów śledczych bezpieczeństwa publicznego, przedstawia się do zatwierdzenia prokuratorowi, który wnosi je do sądu lub sporządza sam akty oskarżenia.

§ 2. Określone w § 1 uprawnienia oficerów śledczych bezpieczeństwa publicznego służą także oficerom śledczym Milicji Obywatelskiej.”;

5) w art. 353 dodaje się § 4 w brzmieniu:

„§ 4. Sąd lub prokurator, który wydał postanowienie, wskazuje osobom uprawnionym termin i tryb wniesienia zażalenia.”;

6) art. 400 otrzymuje brzmienie:

„Art. 400. § 1. Sprawę rozpoznaje Sąd Najwyższy w składzie trzech sędziów.